

ความเป็นมาและความสำคัญของหัวข้อการวิจัย

การอ่านมีความสำคัญและความจำเป็นแก่ชีวิตของคนในโลกสมัยใหม่ สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ และหนังสือเกี่ยวกับความรู้ความก้าวหน้าทางวิทยาการ และเทคนิคใหม่ ๆ ทุกแขนงเกิดขึ้นอย่างมากมาย ความสำคัญของความสามารถในการอ่านอย่างเข้าใจ จึงทวีมากขึ้นเป็นเงาตามตัว และชีวิตที่อยู่ท่ามกลางสภาพสังคมที่สลับซับซ้อนเช่นปัจจุบันนี้ การอ่านจึงมีความสำคัญทั้งในค่านาชีพและชีวิตส่วนตัว ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านจำกัดจึงเปรียบเหมือนคนทุพพลภาพ ไม่อาจมีชีวิตที่มีความสุขอย่างเต็มที่ ดังที่ รีฟส์ (Reeves) กล่าวว่า "การอ่านเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อนและมีความสำคัญต่อความนึกคิด ความรู้สึกและต่อชีวิตของคนเรา"¹

การอ่านเป็นการติดต่อสื่อสารแบบหนึ่ง ซึ่งผู้อ่านต้องมีปฏิกิริยาโต้ตอบกับผู้เขียนประสิทธิภาพของการติดต่อสื่อสารขึ้นอยู่กับความสามารถและความตั้งใจของผู้อ่านที่มีต่อผู้เขียน นอกจากนี้ผู้อ่านหรือผู้รับข่าวสารยังต้องมีประสบการณ์หรือภูมิหลังเพียงพอที่จะตอบรับหรือปฏิเสธสิ่งที่ได้รับ ความแตกต่างทางความคิดเกี่ยวกับสัญลักษณ์ทางวาจา การตีความหมายทางภาษาผิด ความสามารถไม่พอ สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจและการติดต่อสื่อสาร หากอุปสรรคเหล่านี้เกิดขึ้นกับผู้อ่าน ผู้อ่านก็จะไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่อ่านได้ การอ่านเอาเรื่อง (Reading Comprehension) จึงเป็นการวัดความเข้าใจ

¹ Ruth Reeves, The Teaching of Reading in Our Schools (New

ในการติดต่อสื่อสารแบบหนึ่ง²

เพราะฉะนั้น การอ่านที่ดี ผู้อ่านต้องสามารถเข้าใจเนื้อความหรือข้อความที่อ่าน และสามารถจับใจความสำคัญของเรื่อง ทั้งนี้หมายถึงการเข้าใจความนึกคิดและความมุ่งหมายของผู้เขียนด้วย จึงจะเรียกว่า ผู้อ่านสามารถติดต่อสื่อสารกับผู้เขียนได้

เกรย์ (Grey) และ รีส (Reese) ได้ให้ความเห็นว่า "ความล้มเหลวในการอ่านเป็นการบั่นทอนความสามารถในการติดต่อสื่อสารทางความคิด"³ ลีโอ เฟย์ ได้สนับสนุนความคิดเห็นดังกล่าว โดยกล่าวว่า "การอ่านเป็นการติดต่อสื่อสารทางหนึ่งโดยใช้ตัวอักษรเป็นสื่อในการแลกเปลี่ยนความคิด"⁴

สโตฟเฟอร์ (Stauffer) ได้อ้างคำพูดของแอดเลอร์ (Adler) ว่า "ศิลปะในการอ่านต้องใช้ศิลปะเกี่ยวกับการค้นคว้า ได้แก่การสังเกตอย่างพิถีพิถัน การมีความจำดี การมีความสามารถในการสร้างจินตนาการ การมีเหตุผลในการวิเคราะห์ และการแสดงออก"⁵

การอ่านจึงมิได้เป็นทักษะที่ชักลไกทางร่างกายเท่านั้น หากแต่ยังเป็นกระบวนการทางความคิดที่สำคัญยิ่งอีกด้วย ในขณะที่ผู้อ่านผู้อ่านต้องหาเหตุผล ต้องเปรียบเทียบประสบการณ์ ความรู้ ความนึกคิดของผู้อ่านกับผู้เขียน และต้องแก้ปัญหาเมื่อพบประสบการณ์ หรือความคิดใหม่ ๆ ดังที่ เกทส์ (Gates) กล่าวว่า "ปัจจุบันนี้การอ่านเป็นวิธีที่สำคัญที่สุดใน

²Albert J. Kingston, Jr, "The Measurement of Reading Comprehension," Measurement and Evaluation of Reading, ed. Roger Far (New York: Harcourt, Brace & World, Inc., 1970), pp. 233- 5.

³Lillian Grey, and Dora Reese, Teaching Children to Read (New York: The Ronald Press Co., 1957), p. 60.

⁴Leo C. Fay, Reading in the High School (Washington 6, D.C.: National Education Association, 1956), p. 15.

⁵Russell G. Stauffer, Teaching Reading as a Thinking Process (New York: Harper & Row, 1969), p. 10.

การเรียนรู้ คิด และแก้ปัญหาทุก ๆ แขนงของมนุษย์ และนับได้ว่าเป็นเทคนิคที่ให้ประโยชน์
อย่างมากในการเรียนรู้ ซึ่งประกอบไปด้วยการคิด การจำแนก การหาเหตุผล การใช้
วิจารณ์ การประเมินผลและการแก้ปัญหา"⁶

นอกจาก เกตส์ (Gates) แล้ว ก็ยังมีนักการศึกษาอื่น ๆ ที่คิดว่า การอ่านคือ
การแก้ปัญหาแบบหนึ่ง สโตฟเฟอร์ (Stauffer) ได้อ้างถึงคำพูดของเอ็ดเวิร์ด ธอร์นไดค์ว่า

"Understanding a paragraph is like solving
a problem in mathematics. It consists in
selecting the right elements of the situation
and putting them together in the right relation,
and also with the right amount of weight and
influence or force for each. The mind is
assailed, by every word in the paragraph.
It must select, repress, soften, emphasize,
correlate and organize, all under the influence
of the right mental set or purpose or demand."

โดยทั่วไปผู้เขียนไม่ได้มีความตั้งใจที่จะยึดเยียดความคิดของตนให้กับผู้อ่าน เขา
เพียงแต่ต้องการให้ผู้อ่านเกิดความคิดและจินตนาการจากประสบการณ์ของผู้อ่านเอง ถ้า
ประสบการณ์ของผู้อ่านเหมือนกับในหนังสือก็ไม่นับปัญหา แต่ถ้าสิ่งที่ผู้อ่านพบเป็นความคิด
ใหม่ ประสบการณ์ใหม่ก็จะเป็นปัญหา โดยเฉพาะนักเรียนเวลาอ่านหนังสือมักจะพบความ
คิดใหม่ ๆ จากหนังสือเสมอ ๆ ประกอบกับนักเรียนมีประสบการณ์น้อย การอ่านหนังสือของ
นักเรียนจึงเป็นการแก้ปัญหาที่พบ นอกจากนี้ ในขณะที่อ่านหนังสือ นักเรียนไม่เพียงอ่านเพื่อ
ความเข้าใจเท่านั้น หากแต่นักเรียนยังต้องใช้ความคิดอีกด้วย อารมณ์ของนักเรียนถูก
กระตุ้น ทักษะคตินักเรียนเปลี่ยนไป และนักเรียนยังมีอารมณ์ร่วมในเนื้อเรื่องที่อ่านอยู่
ด้วย รัสเซล จี. สโตฟเฟอร์ (Russell G. Stauffer) แนะนำว่า "วิธีอ่าน

⁶ Arthur L. Gates, Teaching Reading (Washington 6, D.C.:
National Education Association, 1953), p. 3.

⁷ Stauffer, op. cit., p. 13.

หนังสือที่ดีที่สุดคือ การอ่านโดยให้นักเรียนหาความมุ่งหมายด้วยตนเองว่า อ่านเพื่ออะไร เพราะนักเรียนจะได้ไม่ตกเป็นทาสของการท่องจำ หากแต่อ่านเพื่อมุ่งศึกษาให้เข้าใจถ่องแท้ จึงจะทำให้นักเรียนเป็นคนใจกว้าง มีความเต็มใจที่จะอ่าน มีความรับผิดชอบ ตื่นตัว และเกิดความอยากรู้อยากเห็น⁸

ควยเหตุนี้การอ่านที่ขาดการแสดงออก ขาดความเข้าใจในความหมาย และขาดการประเมินผลอย่างใช้วิจารณ์จึงเป็นการอ่านที่ไม่สมบูรณ์ การอ่านที่มีประสิทธิภาพจึงเป็นการอ่านที่ผู้อ่านอ่านอย่างมีอารมณ์ร่วม หาเหตุผลและมีความนึกคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ตนอ่าน ครูผู้สอนควรกระตุ้นและแนะแนวทางให้นักเรียนเข้าใจในความคิดของผู้เขียน และสนับสนุนให้เด็กแสดงความคิดเห็นของตัวเองต่อความคิดที่อ่านพบ ทั้งนี้ เพราะการทำเช่นนั้นเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้พัฒนาความสามารถทางสมองของตัวเอง วิลเลียม เอช. พิลล์ (William H. Pyle) กล่าวว่า "ความเจริญเติบโตทางสมองของเด็กมิได้เกิดจากการที่เด็กสามารถค้นพบความคิดของผู้เขียนในขณะที่อ่าน แต่ความเจริญเติบโตทางสมองของเด็กนั้นเกิดจากการที่เด็กมีปฏิริยาต่อสิ่งที่เด็กได้อ่านพบมากกว่า"⁹

เพราะฉะนั้นความสามารถในการอ่านจึงขึ้นอยู่กับความสามารถในการคิด การหาเหตุผล การแก้ปัญหา การวิเคราะห์ การแสดงออก และการประเมินผล การสอนอ่านในโรงเรียนจึงมิใช่เป็นเพียงแต่ครูสั่งให้นักเรียนไปอ่านเนื้อเรื่องในหนังสือเรียน เพื่อตอบคำถามที่ครูกำหนดให้เท่านั้น เพราะการทำเช่นนั้นเป็นการสอนให้นักเรียนรู้จักลอกเนื้อหาในหนังสือโดยมิได้ใช้ความคิดแต่อย่างใด วิธีที่ครูจะให้นักเรียนได้เข้าใจความหมายที่แท้จริงในการอ่านหนังสือ นั่นคือการสนับสนุนให้ผู้เรียนได้แสดงออก ให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ให้โอกาสนักเรียนให้ประสบการณ์ของตนแก่ผู้อื่น และรับประสบการณ์ของคนอื่นมาเป็นของตน

⁸ Ibid., pp. 12-3.

⁹ Ibid., p. 8.

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ชัดว่า งานสอนอ่านของครูไม่ใช่งานที่ทำไต่กายตาย แต่เป็นงานที่ครูต้องเสียเวลาอย่างมากมาย ต้องทำการทดลองคิดหาหลักการที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดทักษะที่จำเป็นในการอ่านให้มากที่สุด เพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจเนื้อเรื่อง โดยวิธีที่จะให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยตนเองให้มากที่สุด ซึ่งจะต้องอาศัยความคิด การแก้ปัญหาและการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้

การสอนอ่านภาษาอังกฤษเท่าที่ปฏิบัติอยู่ในประเทศไทยขณะนี้ กุลทิพย์ โรหิตร์ตะนะ¹⁰ ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับวิธีการสอนและปัญหาในการสอนอ่านอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย แผนกศิลปะ ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนครและธนบุรี พ.ศ. 2511 ผลของการวิจัยพอสรุปได้ว่า วิธีการสอนอ่านหนังสือภาษาอังกฤษของครูส่วนใหญ่หนักไปในทางแปล นักเรียนต้องฟังครูอยู่เสมอ แม้ว่านักเรียนจะเรียนได้รวดเร็วมั่นทนกับเวลาเรียน แต่ผู้วิจัยกล่าวว่า เป็นวิธีการสอนที่ผิดความมุ่งหมายของหลักสูตร และนักเรียนไม่ได้อ่านหนังสือทำความเข้าใจเนื้อเรื่องด้วยตนเอง

ต่อมาปี 2514 เจื้อจันทร จงสถิตอยู่¹¹ ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาวิธีสอน ปัญหาที่ครูประสบในการสอนอ่านอังกฤษ สัมฤทธิ์ผลในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ตลอดจนปัญหาในการอ่าน เกี่ยวกับการสอนอ่าน ผู้วิจัยพบว่า ครูอาจารย์ส่วนใหญ่แปลบางตอนให้นักเรียนฟัง และผลการวิจัยที่ว่าประมาณครึ่งหนึ่งของนักเรียนสามารถเข้าใจเรื่องราวที่อ่านโดยไม่ต้องอาศัยการแปลของครูเลย แสดงให้เห็นว่า การสอนอ่านอังกฤษไม่จำเป็นต้องอาศัยการแปลดังที่ครูอาจารย์ส่วนใหญ่คิดและปฏิบัติอยู่ การเร่งด่วนการแปลให้ฟังไม่

¹⁰ กุลทิพย์ โรหิตร์ตะนะ, "การศึกษาวิธีสอนและปัญหาในการสอนอ่านอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย แผนกศิลปะ ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนครและธนบุรี พ.ศ. 2511" (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2512.)

¹¹ เจื้อจันทร จงสถิตอยู่, "โครงการการสอนอ่านภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514.)

เพียงแต่ประหยัดเวลาการฟังครูพูดเพื่อนำไปใช้ในการอ่านของนักเรียนเท่านั้น ยังเป็นการฝึกนักเรียนให้ใช้ทักษะที่จำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวันให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นด้วย ทั้งนี้ เพราะว่าการอ่านส่วนใหญ่ นักเรียนต้องอ่านในใจด้วยตนเอง เพื่อทราบเรื่องราวต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน

เกี่ยวกับวิธีการสอนในปัจจุบัน เจอจันทร์ จงสถิตอยู่¹² กล่าวว่า ครูอาจารย์ ร้อยละ 57.50 มีความคิดเห็นว่า วิธีการสอนอ่านเท่าที่เป็นอยู่นั้นพอใช้ไคร้อยละ 15.00 มีความคิดเห็นว่า ไม่น่าใช้ ร้อยละ 12.50 มีความคิดเห็นว่า เกือบดี ร้อยละ 10.00 เห็นว่าใช้ได้ดีแล้ว เพียงร้อยละ 5.00 เห็นว่ายังไม่ดี นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้พบปัญหาในการอ่านของนักเรียนอีกด้วย นักเรียนร้อยละ 23.33 ประสบปัญหาเกี่ยวกับการอ่านเร็วแต่จับใจความไม่ได้ ร้อยละ 22.22 ประสบปัญหาการไม่สามารถแยกแยะหัวข้อเท็จจริงและความคิดเห็นของผู้เขียนได้ ร้อยละ 21.11 มีปัญหาที่ไม่สามารถเข้าใจความคิดผู้เขียนได้ ดังนั้นจะเห็นได้ว่า นักเรียนไทยจำนวนมากที่ไม่อาจประสบความสำเร็จในการอ่านได้ก็เป็นผลเนื่องมาจากวิธีการสอนมิได้ส่งเสริมทักษะที่จำเป็นต่าง ๆ ในการอ่านที่ได้กล่าวมาแล้วแต่คน นอกจากนี้ปัญหาในการอ่านของนักเรียนยังสืบเนื่องมาจากปัญหาในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนอีกด้วย

ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับศิษย์เท่าที่เป็นมา เราถือว่าครูมีความสำคัญเป็นที่สองรองจากพ่อแม่ของศิษย์ ครูเป็นผู้อบรมบ่มนิสัยศิษย์ มีความสนิทสนมกับศิษย์ ศิษย์ก็เคารพนับถือผู้เป็นครู ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับศิษย์เป็นไปในรูปที่ว่า ครูเป็นผู้ให้ศิษย์เป็นผู้รับ ครูเป็นผู้ให้ทั้งวิชาการและการอบรมสั่งสอนในเรื่องกิจยามารยาท ศิษย์เป็นผู้รับทุกอย่างที่ครูสอน การติดต่อสื่อสารระหว่างครูกับศิษย์จึงเป็นไปในลักษณะ "ทางเดียว" คือจากครูไปหาศิษย์เท่านั้น ครูเป็นบุคคลที่อยู่เหนือคำวิพากษ์วิจารณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น แม้ว่าบางครั้งวิธีการสอนและบทบาทของครูจะไม่เหมาะสม เนื่องจากครูก็เป็นปุถุชนคนหนึ่ง โอกาสที่ครูจะทำผิดจึงต้องมีอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ศิษย์จะไม่มีโอกาสได้ซักถามหรือต่อรองกับครู

¹² เรื่องเดียวกัน, หน้า 44.

ได้เลย การแสดงออกของศิษย์ก็ถูกจำกัด ไม่มีกิจการที่อำนวยความสะดวกให้ศิษย์ใครรวมแสดงความคิดเห็น ศิษย์จะต้องเชื่อฟังทุกอย่างที่ครูบอกไว้ได้ ดังที่ สุนทร พานิชกุล กล่าวว่

"วิธีที่สอนอยู่ส่วนมากใช้วิธีบอกความรู้เด็ก ให้เด็กจดจำความรู้ตามคำร่ำตามท่ครูบอก การสอนมิไ้มองให้เด็กรู้จักคนควาหาความรู้เอง ไม้ได้นำเหตุการณ์ประจำวันเข้ามาเกี่ยวข้องกับบทเรียน ไม้เน้นเรื่องการนำไปใช้ ไม้เน้นเจตคติที่เกิดจากการเรียนวิชานั้น ผลคือ เด็กส่วนใหญ่คอยรับความรู้จากครู ไม้รู้จักหาเพิ่มเติม ไม้รู้จักคิดหาวิธีพลิกแพลงหรือคิดแก้ไขชีวิตประจำวัน เด็กมีเจตคติว่า การที่ศึกษามีไ้ทางเดียว คือการฟังจากครู พอเด็กออกจากโรงเรียนไปแล้ว ไม้มีครูสอนก็ถือว่า การศึกษาสิ้นสุดลงแล้ว ไม้ต้องศึกษาหาความรู้อีกต่อไป"¹³

คินแฮม (Dunham) ไ้อ้างถึงบทความของนอร์วูด (Norwood) ซึ่งไ้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างครูกับศิษย์แบบที่กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า "หน้าที่ของครูคือ การลงโทษนักเรียนและอำนาจมาจากเบื้องบน"¹⁴ ซึ่งตรงข้ามกับหลักประชาธิปไตย เพราะอำนาจประชาธิปไตยมาจากเบื้องล่าง และยังอ้างถึง วอลเลอร์¹⁵ (Waller) ซึ่งมีความเห็นว่าครูส่วนมากชอบให้ตนเองกับลูกศิษย์มีความสัมพันธ์กันแบบเก่า งานที่ครูต้องการให้นักเรียนเรียนรู้ ครูจะกำหนดมาให้เสร็จ ครูเป็นผู้คิดให้นักเรียนทุกอย่าง นักเรียนไม่มีโอกาสไ้ทำสิ่งใดด้วยตนเองเลย

เฮอрман มูเลอร์ (Hermann Muller) กล่าวว่ "ห้องเรียนที่บีบครูผู้สอน

¹³ สุนทร พานิชกุล, "ความรับผิดชอบหน้าที่การงานของครู," ประชาศึกษา, 12 (กรกฎาคม, 2514), 13-4.

¹⁴ J. Dunham, "Appropriate Readership Patterns," Educational Research, (February, 1965), 115.

¹⁵ Loc. cit.

เป็นศูนย์กลางมักจะมีบรรยากาศแบบเผด็จการ ครูมีหน้าที่ออกคำสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตาม การปะทะสังสรรค์ ระหว่างครูกับนักเรียนจึงออกมาในลักษณะที่ว่า ครูเป็นศูนย์กลางที่ใช้ อำนาจเพื่อให้ทุกอย่างในห้องเป็นไปด้วยดี ตลอดเวลาครูจะเป็นผู้ควบคุมให้นักเรียนทำงาน ครูจะตำหนิติเตียนเด็กมากกว่าชมเชย และครูมักจะวิจารณ์ตัวบุคคลมากกว่าผลงาน"¹⁶

จะเห็นได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนเท่าที่ผ่านมาก่อให้เกิดช่องว่าง ระหว่างครูกับนักเรียน และความสัมพันธ์นี้มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน เป็นอย่างยิ่ง ปัจจุบันมีความเปลี่ยนแปลงอย่างมากมาเกิดขึ้นในค่านิยม และความเป็น อยู่ของมนุษย์ นักเรียนจำเป็นต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาพสังคมที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งต้อง เผชิญกับการแก้ปัญหาต่าง ๆ และนับวันก็นับแต่จะทวีความซับซ้อนมากขึ้น โรงเรียนจึงควรมีหน้าที่ช่วยให้นักเรียนเจริญเติบโตและมีความสามารถที่จะมีชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข เพื่อให้สอดคล้องกับความเป็นอยู่ของบุคคลที่ต้องดำเนินชีวิตแบบประชาธิปไตย ครูต้องมีบทบาทอย่างสำคัญที่จะช่วยให้พฤติกรรมต่างๆ ของศิษย์ ได้รับการวิวัฒนาการไป ในทางที่ถูกต้อง ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับศิษย์ต้องเปลี่ยนแปลงใหม่ ครูควรทำตัวเป็น เพื่อนหรือพี่ เป็นผู้ให้คำแนะนำหรือผู้แนะแนวทาง ครูควรเป็นสื่อกลางในการแก้ปัญหา ต่าง ๆ ของนักเรียน การสื่อสารระหว่างครูกับศิษย์ควรเป็นการสื่อสารสองทาง ทั้งนี้ เพื่อลดช่องว่างระหว่างครูกับศิษย์ให้น้อยลง

นอกจากนั้น ดันแฮม (Dunham) ยังได้กล่าวถึงความคิดเห็นของคิวดู (Dewey) ด้วว่า "Now the change which is coming into our education is the shifting of the center of gravity"¹⁷ ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้อง ย้ายความสำคัญจากครูมาสู่ศิษย์ คิวดู เขียนไว้ในหนังสือชื่อ Experience and Education¹⁸

¹⁶Hermann Muller, "The Sociology of the School Class," Education, I (1970), 105.

¹⁷Dunham, loc. cit.

¹⁸Dunham, ibid, p.116.

ว่า หลักสูตรเก่า ๆ ใ้กำหนดควินัยอันเข้มงวดโดยไมู่ความสามารถและความสนใจของ
เด็ก ในความคิดของเขาครูควรเป็นผู้แนะแนวทาง (a guide) เป็นเพื่อน (a friend)
และเป็นผู้ให้คำแนะนำ (a counselor) เท่านั้น

จากคำกล่าวของคิ่วอ ความสำคัญของครูลดลง นักเรียนมีความสำคัญมากขึ้น
การเรียนการสอนก็จะสามารถดำเนินไปตามแบบประชาธิปไตยได้ นักเรียนมิได้เพียงแต่
ทำงานที่ครูสั่งเท่านั้น แต่นักเรียนยังสามารถถามปัญหาครูผู้สอนได้ด้วย

จากการที่ผู้วิจัยได้อ่านพบปัญหาเกี่ยวกับการสอนอ่านและปัญหาในเรื่องความสัมพันธ์
ระหว่างครูกับนักเรียน ทำให้ผู้วิจัยสนใจใคร่หาวิธีการสอนใหม่ๆ มาทดลองใช้กับการสอน
อ่านเอาเรื่องภาษาอังกฤษ ที่จะช่วยในการแก้ปัญหาต่าง ๆ วิธีการสอนแบบกระบวนการ
กลุ่ม (group process) นับว่าเป็นวิธีการสอนที่เน้นว่า การเรียนรู้เกิดจากการปะทะ
สังสรรค์ระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียน ดังที่ชมัค (Schmuck)
กล่าววว่า

"The classroom is not a depersonalized setting; it abounds
with emotion between teachers and students and between a student
and his peers"¹⁹ เขากล่าวต่อไปว่า เพื่อนสนิทในห้องสามารถจัดความวุ่นวายใจ
และความเหงาหงอยของนักเรียนแต่ละคนได้ การที่ครูมีการตอบสนองความต้องการของ
นักเรียน และนักเรียนกับนักเรียนมีการปะทะสังสรรค์กันเองนี้ ก่อให้เกิดกระบวนการเรียน
เป็นกลุ่ม (Group Process) ในห้องเรียน

ผู้วิจัยคิดว่า วิธีการสอนแบบกระบวนการกลุ่ม จะสามารถฝึกทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็น
ในการอ่าน อันได้แก่การคิด การหาเหตุผล การแก้ปัญหา การสังเกต และการแสดงออก
ซึ่งการสอนอ่านแบบแปลมิได้ฝึก เพราะการสอนแบบแปลครูยังคงเป็นผู้ให้ ศิษย์เป็นผู้รับ
นอกจากนี้ การสอนแบบกระบวนการกลุ่มยังมีใ้มุ่งสอนเนื้อหาแต่อย่างเดียว แต่ยังไม่

¹⁹Richard A. Schmuck, and Patricia Schmuck, Group Process
in the Classroom (Iowa:W.M.C. Brown Co., 1971), p. 2.

ฝึกทักษะอื่น ๆ ที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิตประจำวันด้วย ซึ่งผู้วิจัยคิดว่า ทักษะเหล่านี้เป็นสิ่งจำเป็น เพราะปัจจุบันนี้วิชาการแต่อย่างใดก็ไม่ช่วยให้นักเรียนอยู่รอดได้ในสังคมมนุษย์จำเป็นต้องมีทักษะอื่น ๆ ด้วย เช่น ทักษะในการตัดสินใจ ทักษะในการพัฒนาบุคลิกภาพ ความสามารถเฉพาะตัวและทักษะในการสร้างมนุษยสัมพันธ์ เพราะรากฐานอันยิ่งใหญ่ของอุดมการณ์ประชาธิปไตย คือการมีศรัทธาในสติปัญญาและความสามารถของมนุษย์ในการที่มนุษย์สามารถร่วมมือกันทำงาน ความสามารถของมนุษย์มุ่งที่การรู้จักเหตุผล และยึดหลักเหตุผลด้วยการทดลองค้นหาตามแบบวิทยาศาสตร์ โรงเรียนจึงควรสร้างบรรยากาศแบบประชาธิปไตยให้เพียงพอที่จะช่วยความคิด กระตุ้นให้นักเรียนไต่หาความเป็นมนุษย์ชีวิตเสรี ฟังตนเองและมุ่งทำประโยชน์ให้แก่สังคม อนึ่ง การสอนแบบกระบวนการกลุ่มยังช่วยสร้างความสัมพันธ์อันอบอุ่นระหว่างครูและศิษย์ ช่วยลดช่องว่างระหว่างครูและศิษย์อันจะทำให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีงาม และสัมฤทธิ์ผลที่ดีในการเรียน ดังปรากฏในการวิจัยหลายครั้งแล้วว่า การสอนแบบกระบวนการกลุ่ม สามารถนำมาใช้กับการเรียน การสอนในวิชาต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น ในต่างประเทศ ในบทความของ อีแวนส์²⁰ (Evans) เขาได้กล่าวถึงผลการทดลองของริชาร์ดสัน (Richardson) ซึ่งสอนวิชาเรียงความภาษาอังกฤษ (English Composition) ด้วยวิธีสอนแบบเก่า (Conventional method) กับแบบกระบวนการกลุ่ม ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบกระบวนการกลุ่มมีทัศนคติที่ดีกว่า เรียนรู้มากกว่า ในบทความเดียวกันยังกล่าวถึงการทดลองของฮอลล์เวิร์ท²¹ (Hallworth) ซึ่งรายงานว่าการสอนวิชาภูมิศาสตร์ นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีกระบวนการกลุ่มทำงานได้เร็วกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีเก่า นอกจากนั้นนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีกระบวนการกลุ่มยังมีทัศนคติและมีความสัมพันธ์กับครูผู้สอนดีกว่านักเรียนที่เรียนด้วย

²⁰M. Evans, "Sociometry in School - II Application," Educational Research, VII (February, 1964), 126.

²¹Loc. cit.

วิธีเก่า แมคกีชี²² (McKeachie) กล่าวว่า วิสเป้ (Wispe) ได้ทำการทดลองสอนแบบ
 ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง (Student-centered Method) และแบบยึดครูเป็นศูนย์กลาง
 (Instructor-centered Method) ผลปรากฏว่า นักเรียนเรียนเก่งจะเรียน
 ได้ผลดีกว่าด้วยวิธียึดนักเรียนเป็นศูนย์กลางแต่นักเรียนที่เรียนอ่อนจะเรียนด้วยวิธียึดครู
 เป็นศูนย์กลางได้ผลดีกว่า โรเบิร์ต บิลล์²³ (Robert Bills) สรุปผลวิจัยของเหล่า
 นักเรียนที่เรียนด้วยวิธียึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง (Student-centered Method)
 เรียนได้ผลดีกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีเก่า (Traditional Procedures) ในด้าน
 ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตน (Concept of Self) และการยอมรับตัวเอง
 (Acceptance of Self) โบวาร์ด จูเนียร์²⁴ (Bovard Jr.) ได้กล่าวว่าการปะทะ
 สังสรรค์ของนักเรียนในห้องที่ยึดกลุ่มเป็นศูนย์กลาง (Group-centered Class) ทำใ้
 นักเรียนรู้สึกอบอุ่น อุปสรรคในการติดต่อสื่อสารถูกทำลายลงด้วยการสื่อสารทางวาจา
 (Verbal Communication) นักเรียนไม่รู้สึกโดดเดี่ยว ไมเออร์²⁵ (Maier) กล่าวว่า
 เคิร์ต เลวิน (Kurt Lewin) ได้เปรียบเทียบผู้นำของนักเรียน 3 แบบ คือแบบอำนาจ
 นิยม (Authoritarian Leader) ผู้นำแบบประชาธิปไตย (Democratic Leader)

---

²²W.J. McKeachie, "Research on Teaching at the College and University Level," Handbook of Research on Teaching, ed. N.L. Gage (Chicago: Rand McNally & Co., 1963), p.118.

²³Robert Bills, "Personality Changes during Student-Centered Teaching," Journal of Educational Research, L(October, 1956), 121-6.

²⁴Everett W. Bovard, Jr., "The Psychology of Classroom Interaction," Journal of Educational Research, XLV (November, 1951), 215-24.

²⁵Norman R.F. Maier, Principles of Human Relation, (New York: John Wiley and Sons, Inc., 1952), p.48.

และผู้นำแบบเสรีนิยม (Laissez-faire Leader) ปรากฏว่า ผู้นำแบบประชาธิปไตย
 ที่สุดในแง่ความคิดสร้างสรรค์ ทำให้สมาชิกในกลุ่มเกิดความสามัคคี ลึกลับและอาชมอร์²⁶
 (Little and Ashmore) สรุปว่า การอภิปรายกลุ่มทำให้สมาชิกในกลุ่มสามารถศึกษา
 พฤติกรรมของกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มกลางขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น และให้ความช่วยเหลือผู้อื่น
 ผู้วิจัยกล่าวว่า ทัศนคติดังกล่าวนี้ ทำให้นักเรียนมีชีวิตอยู่ในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างดียิ่ง
 อย่างไม่รู้ตัวตาม วิธีการสอนควยกระบวนการกลุ่ม มิใช่จะให้ผลดีอย่างไม่มีที่ติ
 บางครั้งผลการสอนควยวิธีเก่าให้ผลดีกว่า เช่น แมคกีชี²⁷ (McKeachie) กล่าวถึง
 ผลการทดลองของ จอห์นสัน และสมิท (Johnson and Smith) ใน 1953 ปรากฏว่า
 ไม่มีความแตกต่างระหว่างการสอนแบบกลุ่มย่อยประชาธิปไตย (Small Democratic
 group) และแบบบรรยายเป็นห้องใหญ่ (Large Lecture Class) อาร์ช²⁸ (Asch)
 พบว่า ในการสอนแบบยึดครูเป็นศูนย์กลาง (Instructor-Centered Method) ให้ผล
 ดีกว่าการสอนแบบยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง (Student-Centered Method)

จากการที่ผู้นำเอาการสอนแบบกระบวนการกลุ่มไปใช้ในการสอนวิชาต่าง ๆ
 และปรากฏผลแตกต่างกันไปตามที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยจึงเห็นสมควรนำเอาวิธีการสอนแบบ
 กระบวนการกลุ่มมาทดลองสอนในวิชาความเข้าใจในการสอนวิชาอ่านเอาเรื่องภาษาอังกฤษ
 (English Reading Comprehension) ของนักเรียนไทยซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็น
 ภาษาต่างประเทศด้วย โดยทำการทดลองเปรียบเทียบผลการสอนอ่านเอาเรื่องภาษาอังกฤษ
 แบบกระบวนการกลุ่ม (Group Process) กับการสอนแบบแปล (Translation Method)

---

²⁶Thomas C. Little, and Henry L. Ashmore, "An Experiment in Group Living," Journal of Educational Research, XLV (November, 1951), 233-6.

²⁷W.J. McKeachie, op. cit., p. 1137.

²⁸Ibid., p. 1136.

เพื่อศึกษาว่า การสอนแบบกระบวนการกลุ่มจะนำมาใช้ในการสอนอ่านเอาเรื่องภาษาอังกฤษได้หรือไม่เพียงใด ถ้าผลการวิจัยพบว่า การสอนแบบกระบวนการกลุ่มเป็นวิธีการสอนที่ให้ผลดีแก่นักเรียน ก็จะช่วยให้ครูภาษาอังกฤษ มีวิธีการสอนอ่านเอาเรื่องภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นอีกวิธีหนึ่ง

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เนื่องจากการสอนแบบกระบวนการกลุ่มสามารถนำมาใช้ในการสอนทุกวิชา แต่ยังไม่เคยนำมาทดลองใช้กับการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์ดังนี้ คือ

1. เพื่อศึกษาว่าวิธีสอนแบบกระบวนการกลุ่มจะนำมาใช้กับการสอนอ่านเอาเรื่องภาษาอังกฤษได้ผลมากน้อยเพียงใด
2. เพื่อเปรียบเทียบผลการสอนอ่านเอาเรื่องภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนแบบกระบวนการกลุ่มกับวิธีแปลว่า วิธีใดจะให้ผลดีกว่ากันมากน้อยเพียงใด
3. เพื่อนำผลที่ได้ไปใช้ในการปฏิบัติสอนจริงและเป็นแนวทางให้ครูสอนภาษาอังกฤษคนอื่น ๆ พิจารณาเลือกวิธีการสอนที่เหมาะสมไปใช้ในการสอนอ่านภาษาอังกฤษ

สมมติฐานของการวิจัย

1. สัมฤทธิ์ผลการเรียนวิชาอ่านเอาเรื่องภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่สอนด้วยกระบวนการกลุ่ม กับของนักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีแปล ให้ผลแตกต่างกัน
2. นักเรียนจะมีทัศนคติที่ต่อการเรียนแบบกระบวนการกลุ่ม

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบชั้น 2 ชุด คือแบบทดสอบวัดความรู้เดิม และแบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผลในการอ่านเอาเรื่อง ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบทั้ง 2 ชุดนี้ไปทดลองใช้ก่อนนำไปใช้จริง เพื่อให้ได้ข้อสอบที่มีความเชื่อถือได้ หลังจากนั้นผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบวัดความรู้เดิมทดสอบความรู้เดิมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุพรรณภูมิ

วิทยาคม เพื่อให้ให้นักเรียนสองกลุ่มที่มีระดับพื้นฐานความรู้เดิมเท่ากัน กลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง อีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยได้ทำการสอนนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยวิธีการสอน 2 แบบ คือกลุ่มทดลองสอนด้วยวิธีการกระบวนการกลุ่ม และกลุ่มควบคุมสอนด้วยวิธีแปล เมื่อทำการสอนเป็นเวลา 4 สัปดาห์แล้ว ผู้วิจัยได้ทดสอบสัมฤทธิ์ผลของการเรียนด้วยข้อสอบวัดสัมฤทธิ์ผลในการอ่านเอาเรื่อง และวัดทัศนคติของนักเรียนโดยการให้นักเรียนกลุ่มทดลองเขียนแสดงความรู้สึกของตนที่มีต่อการสอนด้วยวิธีการกระบวนการกลุ่ม หลังจากนั้น ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผลในการอ่านเอาเรื่องมาทำการวิเคราะห์ เพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม และนำข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติของนักเรียน มาตรวจวิเคราะห์คำตอบเป็นร้อยละของจำนวนผู้ตอบทั้งหมด

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้มีขอบเขตดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองเปรียบเทียบวิธีสอน 2 แบบนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุวรรณารามวิทยาคม อำเภอบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นโรงเรียนสหศึกษา และเป็นโรงเรียนรัฐบาลสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา 2516 ผู้วิจัยเลือกทำการทดลองเฉพาะนักเรียน 2 กลุ่มเท่านั้น ในแต่ละกลุ่มมีจำนวนนักเรียนกลุ่มละไม่ต่ำกว่า 30 คน
2. เนื้อหาที่ใช้สอนในการทดลองครั้งนี้ จำกัดขอบเขตอยู่เฉพาะเรื่อง "The Money in the Forest" ของหนังสือแบบเรียน Plays and Stories (Stage I) ของ G. C. Thornley, จัดพิมพ์โดย Longman
3. การสอนมุ่งวัดความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน มิได้วัดการอ่านออกเสียงของนักเรียน
4. ผู้วิจัยจะศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านเอาเรื่องภาษาอังกฤษแบบกระบวนการกลุ่ม กับแบบแปล โดยไม่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อม ฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดามารดา ตลอดจนองค์ประกอบอื่น ๆ ของนักเรียน แต่จะคำนึงถึงแต่เฉพาะอายุ และระดับสติปัญญาเท่านั้น

5. เกณฑ์การคัดเลือกนักเรียนที่ใช้ในการทดลองนี้คือ เครื่องมือในการวิจัย ซึ่งเป็นแบบทดสอบ 2 ชุด ชุดแรกใช้ทดสอบวัดความรู้เดิมของนักเรียนเพื่อจัดกลุ่มก่อนทำการทดลอง ชุดหลังใช้วัดสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของนักเรียนหลังจากได้ทำการสอนแล้ว แบบทดสอบทั้ง 2 ชุดนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างเอง

ขอตกลงเบื้องต้น

1. แบบทดสอบที่นำมาใช้ทั้ง 2 ชุด ที่ใช้วัดความรู้เดิมและสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของนักเรียน มีความเชื่อถือได้เพราะมีเนื้อหาครอบคลุมสิ่งที่นักเรียนได้เรียนมาแล้ว มีการทดลองใช้ วิเคราะห์ข้อสอบตลอดจนปรับปรุงข้อสอบก่อนนำไปใช้จริง
2. บทเรียนที่ใช้สอนและการสอนนักเรียนในกลุ่มทดลองถือว่าเป็นการสอนแบบกระบวนการกลุ่ม ส่วนการสอนนักเรียนกลุ่มควบคุมถือว่าเป็นการสอนแบบแปล
3. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองสอนนักเรียนด้วยตนเอง ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้เนื้อหาเรื่องเดียวกัน และใช้เวลาในการสอนเท่า ๆ กัน แต่วิธีการสอนต่างกัน

ความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้อาจมีข้อบกพร่องและอาจทำให้ผลการวิจัยคลาดเคลื่อนไปบ้าง เนื่องจากผู้วิจัยไม่อาจคุมสภาพการเรียนรู้ออกของนักเรียนเมื่ออยู่นอกห้องเรียนได้ เช่น ในกรณีที่นักเรียนได้รับการสอนพิเศษเมื่ออยู่บ้าน อนึ่งช่วงระยะเวลาการทดลองสอนอาจจะน้อยเกินไป ทำให้นักเรียนไม่คุ้นเคยกับวิธีการสอนแบบกลุ่ม เนื่องจากการเรียนรู้เป็นขบวนการต่อเนื่องกัน ดังนั้นผลของการทดสอบจึงอาจเป็นผลของภูมิหลังของนักเรียนรวมอยู่ด้วย แม้ผู้วิจัยจะได้ควบคุมในเรื่องความรู้เดิมของนักเรียนแล้วก็ตาม

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

001716

1. ถ้าผลการวิจัยแสดงว่า การสอนแบบกระบวนการกลุ่มสามารถนำมาใช้สอนอ่านเอาเรื่องภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยได้ ก็จะเป็นแนวทางให้ครูสอนภาษาอังกฤษ

มีวิธีการสอนอ่านเอาเรื่องภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอีกวิธีหนึ่ง

2. เป็นแนวทางให้ครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาในด้านการเตรียมบทเรียน อุปกรณ์การสอน และการทำแบบทดสอบ

3. เป็นแนวทางให้ครูสอนภาษาอังกฤษมีความคิดริเริ่มในการหาวิธีการสอนใหม่ ๆ ที่มีประสิทธิภาพมาใช้ และคิดทดลองเปรียบเทียบการสอนภาษาอังกฤษในวิชาต่าง ๆ และระดับต่าง ๆ โดยใช้วิธีการที่แตกต่างกันออกไป

คำจำกัดความ

การสอนแบบกระบวนการกลุ่ม (Group Process) หมายถึงการเรียนการสอนที่มีสภาพการเรียน บทบาทของครู บทบาทของนักเรียน และกิจกรรมการเรียนการสอนดังต่อไปนี้คือ

สภาพการเรียน

1. นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรม
2. กิจกรรมที่ทำนั้นเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความรู้สึกและอารมณ์ ซึ่งทำให้กิจกรรมนั้นมีความหมายต่อตัวผู้เรียน เพราะผู้เรียนค้นพบสิ่งที่เรียนด้วยตนเอง
3. มีการวิเคราะห์พฤติกรรมร่วมกันในกลุ่มเพื่อให้เกิดปัญญา
4. สามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ ไปประยุกต์ใช้ในภายหลัง

บทบาทของครู

1. มีความเป็นกันเองและมีความเห็นอกเห็นใจนักเรียน
2. คำพูดของครูลดลง ครูจะให้คำแนะนำช่วยเหลือเมื่อนักเรียนต้องการ
3. เขาใจปัญหา ความต้องการ จุดมุ่งหมาย แรงจูงใจ และทัศนคติของนักเรียน
4. ให้กำลังใจและกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการแสดงออกซึ่งความคิดอิสระ และความสามารถของนักเรียนแต่ละคน

5. ครูเป็นเพียงผู้ทำหน้าที่ประสานงานกิจกรรมในกลุ่ม เป็นไปด้วยดีเท่านั้น และไม่ถือเอาการตัดสินใจของครูเป็นใหญ่

บทบาทของนักเรียน

1. พยายามค้นพบในสิ่งที่เรียนด้วยตนเอง
2. ให้ความช่วยเหลือกันและกันในหมู่นักเรียน ทำงานร่วมกันอย่างมีเหตุผล
3. แสดงความรู้สึกและความคิดอย่างอิสระ
4. สามารถวิเคราะห์พฤติกรรมของตนเองและผู้อื่น
5. มีความรับผิดชอบมากขึ้น

กิจกรรมการเรียนการสอน

1. การอภิปรายกลุ่ม (Group Discussion)
2. การเล่นบทบาท (Role-Plays)
3. เกมส์และสถานการณ์จำลอง (Games and Simulation)

การสอนแบบแปล (Translation Method) หมายถึง การสอนอ่านโดยที่ครูให้นักเรียนอ่านบทเรียนก่อน แล้วครูจึงแปลความหมายของบทเรียนที่อ่านแล้วให้นักเรียนฟังเป็นภาษาไทย บางทีครูจะให้นักเรียนแปล ถ้านักเรียนแปลไม่ได้ครูจะช่วยแปล ในขณะที่แปลถ้าพบศัพท์หรือโครงสร้างใดที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน ครูจะหยุดแปลแล้วอธิบายคำศัพท์หรือโครงสร้างนั้นเสียก่อน จนนักเรียนเข้าใจแล้วครูก็จะแปลต่อไป

อ่านเข้าใจเรื่อง (Reading Comprehension) หมายถึง การอ่านที่มุ่งความสามารถในการเข้าใจเรื่องราวที่อ่าน และจับใจความสำคัญของเรื่องได้ หรือสรุปความคิดในสิ่งที่อ่านได้

สัมฤทธิ์ผล หมายถึง คะแนนที่นักเรียนได้จากการทดสอบหลังเรียนบทเรียนแล้ว
นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุวรรณหงษ์วิทยาคม ซึ่งผู้วิจัยได้จัดให้กลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุมใช้วิธีการสอนแบบแปล อีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองใช้วิธีการสอนแบบกระบวนการกลุ่ม